

Arrest

nr. 273 948 van 13 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SMEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 september 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen met een paspoort en verzoekt op 4 december 2019 om internationale bescherming. Op 17 februari 2022 beslist de adjunct-commissaris (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 februari 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Acapulco (staat Guerrero) en bent u Mexicaans staatsburger. Uw ouders zijn gescheiden. In april 2019 ging u met de Semana Santa (Paasvakantie) zoals gewoonlijk op vakantie bij uw vader in Aguas Blancas (staat Guerrero). Tijdens die week, op een dinsdag, ging u op het plein in het dorp voetbal spelen met uw kameraden Paco en Pablo. Plots dook er een bestelwagen op. De drie inzittenden kidnaptten jullie en namen jullie mee naar een hut op een afgelegen plaats. Jullie werden gehandboeid. Diezelfde dag nog werden jullie alle drie apart ondervraagd, waarbij er onder meer informatie over familieleden, zoals hun adres en telefoonnummers, verlangd werd. U werd hard mishandeld. Daardoor gaf u de namen van uw ouders prijs en zei u dat u een zus had. Andere informatie gaf u niet omdat u vreesde dat die informatie zou dienen om uw familieleden dan later af te persen. Na de ondervraging lieten de ontvoerders de deur van de plek waar jullie waren ondergebracht gewoon openstaan, waardoor u kon ontsnappen. Enkel uw handen waren immers vastgebonden. U liep tot bij een winkel, waar u uw moeder kon contacteren. Uw vader kwam u hierna ophalen en u keerde naar Acapulco terug, want naar Aguas Blancas durfde u niet meer te gaan. Getraumatiseerd waagde u zich in de twee daarop volgende weken evenmin nog veel buiten. Later bleef u uit veiligheidsoverwegingen ook nog zoveel mogelijk thuis, maar ging u wel opnieuw naar school en sportte u wat. U sprak twee keer met een psycholoog, maar kon de situatie moeilijk verwerken. Tijdens een gesprek met uw vader vroeg u eenmaal naar uw twee kameraden die net als u waren ontvoerd. Hij wist u enkel te vertellen dat hun families niet langer in het dorp woonden. Eénmaal, zo'n twee maanden na de ontvoering, had uw moeder het gevoel achtervolgd te zijn, maar of dit een verband had met uw ontvoering en of dit eventueel paranoia vanwege uw moeder was, wist u niet. Toen uw in België verblijvende oom drie maanden na de ontvoering op familiebezoek kwam, zag hij uw moeders ongerustheid. Uw oom stelde daarop voor dat u naar België zou komen. Uw moeder aanvaardde dit voorstel, omdat ze zo op haar gemak zou zijn. Jullie regelden alle nodige documenten voor uw vertrek naar België. In september 2019 vertrok u naar België, waar u een drietal maand later, op 4 december 2019, op advies van uw toenmalige voogd – u was toen nog net minderjarig – om internationale bescherming verzocht. U vreest bij terugkeer voor uw leven, omdat uw drie ontvoerders u uw ontsnapping niet zouden vergeven en ze u zelfs na jaren nog zouden kunnen terugvinden. Ter staving van uw identiteit legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo is uw beweerde houding en deze van uw ontvoerders tijdens de ondervragingen onaannemelijk. U verklaarde dat u gemarteld werd om informatie over familieleden te verkrijgen. Uiteindelijk ging u overstag en gaf u de naam van uw vader en van uw moeder. Andere informatie, zoals bijv. hun adres, waarnaar ze ook vroegen, gaf u niet (CGVS, p. 5). Dat u onder de martelingen uit angst enerzijds wel de namen van uw ouders, maar anderzijds niet hun adres gegeven zou hebben – het lukte u immers niet om een valse naam uit te vinden want u hield [de martelingen] niet meer uit en was aan het lijden –, en dat uw ondervragers bijgevolg niet aangedrongen zouden hebben om hun adres toch te verkrijgen, komt echter weinig waarschijnlijk over. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u ondanks de martelingen absoluut het adres van uw vader, die in het kleine dorp waar u ontvoerd werd woont en waar iedereen elkaar kent (CGVS, p. 5), wilde achterhouden, aangezien aangenomen kan worden dat uw ontvoerders het adres van uw vader in een klein dorp met een goede 2000 inwoners louter op basis van de identiteit van uw vader eenvoudig zouden kunnen achterhalen. U erkende ook dat uw vader zo gemakkelijk zou kunnen gevonden worden (CGVS, p. 5). Uitgenodigd om uitleg te geven bij uw houding, kwam u niet verder dan dat u niet wilde verklappen waar uw vader woonde en dat, indien u zijn adres niet zou geven, het voor de ontvoerders misschien toch moeilijker zou zijn om zijn adres te achterhalen (CGVS, p. 5), hetgeen, gelet op uw expliciete verklaring dat uw vader louter op basis van zijn identiteit gemakkelijk gelokaliseerd kon worden, uiteraard niet overtuigt. Dat u de door u beweerde ondervragingen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt ook uit de volgende tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u aan uw ondervragers een vals telefoonnummer had gegeven

(CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u noch een echt, noch een vals telefoonnummer had gegeven (CGVS, p. 5). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Frans of in het Engels was doorgegaan (CGVS, p. 19), hetgeen evenwel niet klopt, aangezien het gesprek in het Spaans werd gehouden. Gelet op het voorgaande, heeft u de door u beweerde ondervragingen door uw ontvoerders en bijgevolg ook de ontvoering zelf niet aannemelijk gemaakt.

Voorts komt het onwaarschijnlijk over dat uw ontvoerders zich enerzijds de moeite zouden getroost hebben om drie personen te ontvoeren, hen heel gewelddadig te ondervragen, hen een prop in de mond te steken en te handboeien, maar dat ze anderzijds de deur van de plaats waar jullie werden ondergebracht zonder bewaking lieten openstaan, waardoor u dezelfde dag van uw ontvoering reeds kon ontsnappen, aangezien uw benen niet waren geboid (CGVS, p. 4-6; p. 10). Opvallend is verder dat u na uw ontsnapping uw ouders contacteerde vanuit een winkel aan de snelweg, maar dat u geen informatie had over de stad of het dorp waar die winkel zich bevond (CGVS, p. 13). Nochtans zou uw vader u na uw telefoon aan de winkel opgehaald hebben. Dat u er tijdens uw onderhoud niet in slaagde om de winkel in kwestie geografisch beter te situeren, komt dan ook vreemd over.

Daarnaast legde u niet het minste begin van bewijs van hetgeen u overkomen zou zijn neer. Nochtans ging u na de onverkwikkelijke gebeurtenis naar de dokter en de psycholoog en werden u hiervan tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal bewijsstukken gevraagd. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS, p. 13-14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog dergelijke bewijsstukken niet heeft neergelegd noch dat u aan het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg heeft overgemaakt voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken neerlegt die zijn asielerzoek enigszins kunnen ondersteunen, quod non in casu.

Tot slot had u niet de minste informatie over het lot van uw kameraden die ook gekidnapt zouden geweest zijn. Zo wist u zelfs niet eens of ze toen samen met u ontsnapt zijn noch wat er met hen later gebeurd is. U hield zelfs drie opties open, met name dat ze nog steeds vastzaten, dat ze vermoord waren en dat ze waren kunnen ontsnappen. U wist evenmin of de families van uw twee kameraden de autoriteiten hadden gecontacteerd. U wist enkel nog via uw vader dat hun families uit Aguas Blancas waren vertrokken, maar u had geen interesse om meer te weten waardoor u niet wist waarheen noch wat de reden van hun vertrek was (CGVS, p. 8-9; p. 11). U heeft zich nadat u opnieuw in veiligheid was niet eens geïnformeerd naar hun lot, omdat u niet in Aguas Blancas woonde, omdat u er niets meer over wilde weten, omdat u bezig was met uw eigen problemen en omdat u mentaal probeerde te herstellen (CGVS, p. 9-10). U had nochtans in het dorp een contactpersoon, met name uw vader. Dat hij geen grote prater zou zijn, zoals u stelde (CGVS, p. 11), doet hieraan geen afbreuk. U vertelde ook nog dat uw moeder tevergeefs op het internet informatie had opgezocht over uw twee kameraden, maar aan haar zoektocht kan geen geloof gehecht worden. U wist immers niet welke zoektermen ze ingevoerd had noch kende u de officiële namen van uw kameraden, die zich Paco en Pablo lieten noemen. U stipte in dit verband aan dat uw moeder geen stappen had gezet om hun officiële namen te achterhalen. Ook uw vader informeerde niet naar hun echte identiteit (CGVS, p. 10-11). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe een efficiënte zoektocht naar informatie kan worden ondernomen, indien men niet eens de volledige officiële naam van de personen kent over wie men informatie zoekt. U heeft tot slot ook niet naar uw twee kameraden via sociale media gezocht. Nochtans gebruikt u sociale media (CGVS, p. 11). Dat u niet over deze informatie beschikt, hierin zelfs niet eens geïnteresseerd was en dus ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn asielerelaas en zijn vrees, ondergraaft dan ook opnieuw danig de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan uw beweerde ontvoering geen enkel geloof meer gehecht worden.

In zoverre u nog de algemene criminaliteit in uw regio zou vrezen (CGVS, p. 7; p. 18), kan nog opgemerkt worden dat, hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat er veel criminaliteit in uw regio is, uit niets blijkt dat deze criminaliteit voor u een terugkeer naar uw regio onmogelijk zou maken. Aangezien aan uw beweerde ontvoering geen geloof gehecht wordt, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen met criminelen zou hebben ondervonden. Bovendien kan uit de houding van uw familieleden, met name het bezoek van uw in België verblijvende oom in 2019 aan u en uw familie in Acapulco en de vaststelling dat uw vader, uw moeder en uw zus verkiezen om in de staat Guerrero te blijven omdat ze het leven dat

ze er leiden niet wensen achter te laten (CGVS, p. 15-16), niet blijken dat hun leven door de criminaliteit in hun staat onmogelijk zou zijn geworden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Mexico kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Mexico het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes, maar ook corrupte overheden kunnen betrokken zijn. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Mexico is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit uw paspoort, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een “klaarblijkelijke beoordelingsfout” begaat. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker ook van oordeel is dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden worden.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat:

Overwegende dat de tegenpartij meende dat mijn verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vluchtelingenwet erkend kon worden en dat hij ook niet van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kon genieten

Dat de tegenpartij hierbij van haar discretionaire macht gebruik maakte;

Terwijl:

1. Overwegende dat het eerst benadrukt dient te worden dat mijn verzoeker een schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aanvoert.

Overwegende dat er eerst aan herinnerd dient te worden dat de bepalingen waarvan de schending door mijn verzoeker aangevoerd wordt de administratie en in casu het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verplichten haar beslissing op een correcte manier te motiveren;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de verplichting tot motivering die door bovenvermelde bepalingen voortvloeit niet alleen vereist dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld worden maar ook een adequate motivering vereist die een verband vertoont met de door de beslissing bedoelde toestand;

Dat de door de wet vereiste motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan;

Dat de vereiste motivering het bovendien mogelijk moet maken na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak overgegaan is en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegt;

Dat het in casu niet zo is;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève voorziet: "(...)"

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

"(...)" (vrij vertaald)

Dat er dient vermeld te worden dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

"(...)" (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz. 552 en volgende);

Dat de tegenpartij in casu de verzoeker geen tegenstrijdigheden verwijt maar meent dat zijn vrees voor vervolgingen niet gegrond wordt;

Dat er vastgesteld dient te worden dat de verzoeker terecht vervolgingen vreest te ondergaan, zou hij naar zijn land van herkomst terugkeren;

Dat de verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag uitlegde dat hij in zijn land vervolgingen vreesde te ondergaan ;

Dat de tegenpartij het gevaar dat de verzoeker zou lopen niet correct beoordeeld heeft, zou hij naar zijn land van herkomst terugkeren;

Dat de tegenpartij voor wie het een plicht is volledig op de hoogte te zijn van de situatie die nu in het land van herkomst van de verzoeker heerst of er vroeger heerste, zich ertoe beperkt te zeggen dat de elementen die door de verzoeker in zijn asielaanvraag aanhaalt niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d.1951 horen;

Dat de vrees van de verzoeker bij geval van zijn terugkeer naar zijn land van herkomst wel actueel is;

Dat mijn verzoeker werd ontvoerd door onbekende mensen ;

Dat er in Mexico frequent ontvoeringen voorkomen en verwijst zij naar de rapporten van de Canadese Immigration and Refugee Board van 21 augustus 2017 en Amnesty International van 22 februari 2018 ;

Dat de tegenpartij in dit verband de verzoeker het niet-eerbiedigen van het subsidiariteitsprincipe absoluut niet kan verwijten, want het soort vervolgingen waarvan hij zegt dat hij het slachtoffer is rechtstreeks verbonden is met de overheid die nu de macht in Mexico uitoefent en met het nationaal systeem;

Dat de verzoeker brengt nog landeninformatie – UN News Service "UN rights chief urges action in Mexico to end 'outrageous' wave of disappearances" van 30 mei 2018; Amnesty International "Mailings in Mexico: Collateral damage or the result of a failed security policy?" van 19 april 2018; Amnesty International "Amnesty International Report 2017/18 – Mexico" van 22 februari 2018; Human Rights Watch "World Report 2018 - Mexico" van 18 januari 2018; Human Rights Watch "A Stark Reminder of Mexico's Disappearances Crisis" van 6 februari 2018 - aan die bevestigen "dat deze misdaden (moord, ontvoering, gedwongen verdwijning en afpersing) zeer verspreid en niet doelgericht zijn." ;

Dat de verzoeker meent dat deze elementen bevestigen "dat Mexico kent een situatie van geweld van grote intensiteit, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zekere organisatie, zonder dat de overheden bereid zijn om een effectieve bescherming aan zijn staatsburgers." ;

Dat uit deze informatie blijkt dat de criminaliteitscijfers in Mexico hoog zijn ;

Dat Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat en dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging ;

Overwegende dat men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoeker in het kader van zijn asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, zijn verhaal toch als geloofswaardig beschouwd dient te worden;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofswaardig beschouwd kan worden;

Dat het in casu als geloofswaardig beschouwd kan worden;

Dat er bovendien aan herinnerd dient te worden dat de identiteit en de etnische afkomst van de verzoeker door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Overwegende dat de tegenpartij dan ook een duidelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de mening te uiten dat de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker niet kon worden toegekend;

Dat de betwiste beslissing dus tenietgedaan dient te worden;"

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "UN rights chief urges action in Mexico to end 'outrageous' wave of disappearances" van UN News Service van 30 mei 2018 (stuk 2);
- het artikel "Killings in Mexico: Collateral damage or the result of a failed security policy?" van Amnesty International van 19 april 2018 (stuk 3);
- het "Amnesty International Report 2017/18 – Mexico" van Amnesty International van 22 februari 2018 (stuk 4);
- het "World Report 2018 – Mexico" van Human Rights Watch van 18 januari 2018 (stuk 5);
- het artikel "A Stark Reminder of Mexico's Disappearances Crisis" van Human Rights Watch van 6 februari 2018 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er aan zijn beweerde ontvoering geen enkel geloof gehecht kan worden, omdat (B) uit niets blijkt dat de criminaliteit in zijn regio van herkomst voor hem een terugkeer naar deze regio onmogelijk zou maken, en omdat (C) er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Mexico, te hebben verlaten omdat hij ontvoerd is geweest toen hij in april 2019 een week bij zijn vader in *Aguas Blancas* op vakantie was. Toen hij tijdens die week op een plein in het dorp voetbal aan het spelen was met twee vrienden, zouden drie personen hem en zijn twee vrienden met een bestelwagen hebben ontvoerd en naar een hut op een afgelegen plaats hebben gebracht. Hij en zijn twee vrienden zouden er apart ondervraagd zijn geweest, onder meer over hun familieleden. Verzoeker verklaart dat hij hard werd mishandeld, waardoor hij de namen van zijn ouders zou hebben meegedeeld en gezegd zou hebben dat hij een zus had. Andere informatie zou hij niet hebben gegeven, omdat hij vreesde dat die informatie zou dienen om zijn familieleden later af te persen. Na de ondervraging zouden de ontvoerders de deur van de plek waar hij en zijn vrienden waren ondergebracht hebben laten openstaan, waardoor verzoeker kon ontsnappen. Hij zou vervolgens naar een winkel zijn gelopen, waar hij zijn moeder kon contacteren. Zijn vader zou hem hierna zijn komen

ophalen en hem naar zijn moeder hebben gebracht. Hij zou de twee daarop volgende weken weinig buiten zijn gekomen. Later zou hij ook nog zoveel mogelijk thuis zijn gebleven, maar zou hij wel opnieuw naar school zijn gegaan en af en toe buiten zijn gekomen om te sporten. Hij zou ook twee afspraken bij een psycholoog hebben gehad, maar verklaart veel moeite te hebben gehad om de situatie te boven te komen. Hij zou eenmalig tijdens een gesprek met zijn vader naar zijn twee vrienden hebben gevraagd, maar zijn vader zou hem enkel verteld hebben dat hun familieleden niet langer in het dorp woonden. Twee maanden na zijn ontvoering zou zijn moeder het gevoel hebben gehad dat zij werd achtervolgd, maar verzoeker verklaart niet te weten of dit verband hield met zijn ontvoering. Toen zijn in België verblijvende oom drie maanden na de ontvoering op familiebezoek kwam, zou hij de ongerustheid van de moeder van verzoeker hebben gezien en daarom voorgesteld hebben dat verzoeker naar België zou komen. Verzoekers moeder zou dit voorstel hebben aanvaard en in september 2019 zou verzoeker naar België zijn vertrokken, waar hij een drietal maanden later, op 4 december 2019, op advies van zijn toenmalige voogd – verzoeker was toen nog net minderjarig – om internationale bescherming verzocht. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Mexico voor zijn leven te vrezen omdat de ontvoerders hem nog zouden kunnen terugvinden. Verder stelt hij ook de algemene criminaliteit in zijn regio te vrezen.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Dit kan dienen ter staving van de identiteit en reisweg van verzoeker. Deze elementen staan hier niet ter discussie, doch hebben geen betrekking op de vervolgingsfeiten waarop verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept.

De artikelen en rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 2-6) en waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie en het beleid inzake (gedwongen) verdwijningen in Mexico. Verzoeker wordt hierin niet vermeld. Dergelijke algemene informatie volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, daar aan zijn verklaringen over de ontvoering geen geloof kan worden gehecht. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt omstandig beargumenteerd:

“Zo is uw beweerde houding en deze van uw ontvoerders tijdens de ondervragingen onaannemelijk. U verklaarde dat u gemarteld werd om informatie over familieleden te verkrijgen. Uiteindelijk ging u overstag en gaf u de naam van uw vader en van uw moeder. Andere informatie, zoals bijv. hun adres, waarnaar ze ook vroegen, gaf u niet (CGVS, p. 5). Dat u onder de martelingen uit angst enerzijds wel de namen van uw ouders, maar anderzijds niet hun adres gegeven zou hebben – het lukte u immers niet om een valse naam uit te vinden want u hield [de martelingen] niet meer uit en was aan het lijden –, en dat uw ondervragers bijgevolg niet aangedrongen zouden hebben om hun adres toch te verkrijgen, komt echter weinig waarschijnlijk over. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u ondanks de martelingen absoluut het adres van uw vader, die in het kleine dorp waar u ontvoerd werd woont en waar iedereen elkaar kent (CGVS, p. 5), wilde achterhouden, aangezien aangenomen kan worden dat uw ontvoerders het adres van uw vader in een klein dorp met een goede 2000 inwoners louter op basis van de identiteit van uw vader eenvoudig zouden kunnen achterhalen. U erkende ook dat uw vader zo gemakkelijk zou kunnen gevonden worden (CGVS, p. 5). Uitgenodigd om uitleg te geven bij uw houding, kwam u niet verder dan dat u niet wilde verklappen waar uw vader woonde en dat, indien u zijn adres niet zou geven, het voor de ontvoerders misschien toch moeilijker zou zijn om zijn adres te achterhalen (CGVS, p. 5), hetgeen, gelet op uw expliciete verklaring dat uw vader louter op basis van zijn identiteit gemakkelijk gelokaliseerd kon worden, uiteraard niet overtuigt. Dat u de door u beweerde ondervragingen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt ook uit de volgende tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u aan uw ondervragers een vals telefoonnummer had gegeven (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u noch een echt, noch een vals telefoonnummer had gegeven (CGVS, p. 5). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Frans of in het Engels was doorgegaan (CGVS, p. 19), hetgeen evenwel niet klopt, aangezien het gesprek in het Spaans werd gehouden. Gelet op het voorgaande, heeft

u de door u beweerde ondervragingen door uw ontvoerders en bijgevolg ook de ontvoering zelf niet aannemelijk gemaakt.

Voorts komt het onwaarschijnlijk over dat uw ontvoerders zich enerzijds de moeite zouden getroost hebben om drie personen te ontvoeren, hen heel gewelddadig te ondervragen, hen een prop in de mond te steken en te handboeien, maar dat ze anderzijds de deur van de plaats waar jullie werden ondergebracht zonder bewaking lieten openstaan, waardoor u dezelfde dag van uw ontvoering reeds kon ontsnappen, aangezien uw benen niet waren geboid (CGVS, p. 4-6; p. 10). Opvallend is verder dat u na uw ontsnapping uw ouders contacteerde vanuit een winkel aan de snelweg, maar dat u geen informatie had over de stad of het dorp waar die winkel zich bevond (CGVS, p. 13). Nochtans zou uw vader u na uw telefoon aan de winkel opgehaald hebben. Dat u er tijdens uw onderhoud niet in slaagde om de winkel in kwestie geografisch beter te situeren, komt dan ook vreemd over.

Daarnaast legde u niet het minste begin van bewijs van hetgeen u overkomen zou zijn neer. Nochtans ging u na de onverkwikkelijke gebeurtenis naar de dokter en de psycholoog en werden u hiervan tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal bewijsstukken gevraagd. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS, p. 13-14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog dergelijke bewijsstukken niet heeft neergelegd noch dat u aan het Commissariaat-generaal een plausibele uitleg heeft overgemaakt voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken neerlegt die zijn asielerzoek enigszins kunnen ondersteunen, quod non in casu.

Tot slot had u niet de minste informatie over het lot van uw kameraden die ook gekidnapt zouden geweest zijn. Zo wist u zelfs niet eens of ze toen samen met u ontsnapt zijn noch wat er met hen later gebeurd is. U hield zelfs drie opties open, met name dat ze nog steeds vastzaten, dat ze vermoord waren en dat ze waren kunnen ontsnappen. U wist evenmin of de families van uw twee kameraden de autoriteiten hadden gecontacteerd. U wist enkel nog via uw vader dat hun families uit Aguas Blancas waren vertrokken, maar u had geen interesse om meer te weten waardoor u niet wist waarheen noch wat de reden van hun vertrek was (CGVS, p. 8-9; p. 11). U heeft zich nadat u opnieuw in veiligheid was niet eens geïnformeerd naar hun lot, omdat u niet in Aguas Blancas woonde, omdat u er niets meer over wilde weten, omdat u bezig was met uw eigen problemen en omdat u mentaal probeerde te herstellen (CGVS, p. 9-10). U had nochtans in het dorp een contactpersoon, met name uw vader. Dat hij geen grote prater zou zijn, zoals u stelde (CGVS, p. 11), doet hieraan geen afbreuk. U vertelde ook nog dat uw moeder tevergeefs op het internet informatie had opgezocht over uw twee kameraden, maar aan haar zoektocht kan geen geloof gehecht worden. U wist immers niet welke zoektermen ze ingevoerd had noch kende u de officiële namen van uw kameraden, die zich Paco en Pablo lieten noemen. U stipte in dit verband aan dat uw moeder geen stappen had gezet om hun officiële namen te achterhalen. Ook uw vader informeerde niet naar hun echte identiteit (CGVS, p. 10-11). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe een efficiënte zoektocht naar informatie kan worden ondernomen, indien men niet eens de volledige officiële naam van de personen kent over wie men informatie zoekt. U heeft tot slot ook niet naar uw twee kameraden via sociale media gezocht. Nochtans gebruikt u sociale media (CGVS, p. 11). Dat u niet over deze informatie beschikt, hierin zelfs niet eens geïnteresseerd was en dus ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om hierover informatie te vergaren, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig en gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn asielerlaas en zijn vrees, ondergraaft dan ook opnieuw danig de geloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een actuele vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, het herhalen van eerder gegeven verklaringen, het aanhalen van algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en het stellen dat de adjunct-commissaris het gevaar dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen niet correct heeft beoordeeld en een “klaarblijkelijke beoordelingsfout” heeft gepleegd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris zich ertoe zou beperkt hebben te stellen dat de elementen die hij in zijn “asielaanvraag” heeft aangehaald “niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d.1951 horen”, stelt de Raad vast dat een dergelijk motief niet in de bestreden beslissing gelezen kan worden en dat het middel wat dit betreft bijgevolg feitelijke grondslag mist.

Waar verzoeker betoogt dat de adjunct-commissaris hem *in casu* geen tegenstrijdigheden verwijt maar wel meent dat zijn vrees voor vervolging ongegrond is, mist het middel eveneens feitelijke grondslag nu uit de bovenstaande motieven duidelijk blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing gewezen heeft op de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen inzake het al dan niet geven van een vals telefoonnummer.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hem het niet-eerbiedigen van het subsidiariteitsprincipe absoluut niet verweten kan worden omdat *“het soort vervolgingen waarvan hij zegt dat hij het slachtoffer is rechtstreeks verbonden is met de overheid die nu de macht in Mexico uitoefent en met het nationaal systeem”*, is het de Raad niet duidelijk tegen welk(e) motief/motieven van de bestreden beslissing dit betoog gericht is. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat verzoeker wordt verweten het subsidiariteitsprincipe niet geëerbiedigd te hebben, zodat het middel ook wat dit betreft feitelijke grondslag mist.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat verzoeker in zijn land van herkomst door zijn vermeende ontvoerders persoonlijk wordt gevisieerd of in de toekomst zal worden gevisieerd, is de vraag naar de aard van de motieven van zijn vermeende belagers en de eventuele band met de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Mexico.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde ontvoering.

Wat betreft de algemene criminaliteit in verzoekers regio van herkomst, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In zoverre u nog de algemene criminaliteit in uw regio zou vrezen (CGVS, p. 7; p. 18), kan nog opgemerkt worden dat, hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat er veel criminaliteit in uw regio is, uit niets blijkt dat deze criminaliteit voor u een terugkeer naar uw regio onmogelijk zou maken. Aangezien aan uw beweerde ontvoering geen geloof gehecht wordt, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen met criminelen zou hebben ondervonden. Bovendien kan uit de houding van uw familieleden, met name het bezoek van uw in België verblijvende oom in 2019 aan u en uw familie in Acapulco en de vaststelling dat uw vader, uw moeder en uw zus verkiezen om in de staat Guerrero te blijven omdat ze het leven dat ze er leiden niet wensen achter te laten (CGVS, p. 15-16), niet blijken dat hun leven door de criminaliteit in hun staat onmogelijk zou zijn geworden. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van (gewelddadige) criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Het betoog van verzoeker dat uit de informatie die hij heeft bijgebracht blijkt dat er frequent ontvoeringen voorkomen en dat de criminaliteitscijfers in Mexico hoog zijn, doet hier geen afbreuk aan.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Mexico zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wat dit betreft, oordeelt de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt:

"Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Mexico kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Mexico het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes, maar ook corrupte overheden kunnen betrokken zijn. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Mexico is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken. De artikels en rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 2-6) zijn minder recent dan de informatie waarop de adjunct-commissaris de bestreden beslissing baseert. Voorts betwist verzoeker de vaststelling dat het criminele geweld in Mexico niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet, zodat zijn betoog dat het geweld in Mexico niet doelgericht is en dat Mexico een situatie van geweld van grote intensiteit kent die als willekeurig gekwalificeerd kan worden, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zekere organisatie zonder dat de overheden bereid zijn om een effectieve bescherming aan de staatsburgers te bieden, nog daargelaten de grondigheid ervan, hoe dan ook niet dienstig is.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die

door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN